

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM
(andra avdelningen i utökad sammansättning)
den 11 mars 1999 *

I mål T-136/94,

Eurofer ASBL, sammanslutning bildad enligt luxemburgsk rätt, Luxemburg, företrädd av advokaten Norbert Koch, Bryssel, delgivningsadress: 17—25, avenue de la Liberté, Luxemburg

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd inledningsvis av Julian Currall och Norbert Lorenz, rättstjänsten, samt Gérard de Bergues, nationell tjänsteman med förordnande vid kommissionen, därefter av generaldirektören Jean-Louis Dewost, rättstjänsten, Julian Currall och Guy Charrier, nationell tjänsteman med förordnande vid kommissionen, samtliga i egenskap av ombud, biträdda av advokaten Heinz-Joachim Freund, Frankfurt, delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: tyska.

angående en talan om i huvudsak ogiltigförklaring av artiklarna 2 och 3 i kommissionens beslut 94/215/EKSG av den 16 februari 1994 om ett förfarande för tillämpning av artikel 65 i EKSG-fördraget angående avtal och samordnade förfaranden bland europeiska stålvalsproducenter (EGT L 116, s. 1),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(andra avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av C.W. Bellamy, tillförordnad ordförande, samt domarna A. Potocki och J. Pirrung,

justitiesekreterare: byrådirektören J. Palacio González,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 23, den 24, den 25, den 26 och den 27 mars 1998,

följande

Dom¹

Bakgrund till tvisten

A — Inledande synpunkter

- 1 Denna talan syftar till ogiltigförklaring av kommissions beslut 94/215/EKSG av den 16 februari 1994 om ett förfarande för tillämpning av artikel 65 i EKSG-fördraget angående avtal och samordnade förfaranden bland europeiska stålvalsproducenter (EGT L 116, s. 1, nedan kallat beslutet). I detta beslut fastslog kommissionen att 17 europeiska stålföretag och sökanden hade deltagit i en rad avtal, beslut och samordnade förfaranden för pristäfställelse, uppdelning av marknader och utbyte av konfidentiell information på gemenskapsmarknaden för stålvals i strid med artikel 65.1 i EKSG-fördraget, och påförde fjorton företag i denna bransch böter för överträdelser som skett mellan den 1 juli 1988 och den 31 december 1990.

¹ — Nedan återges endast de punkter i domskälen till denna dom som förstainstansrätten anser bör publiceras. Den faktiska bakgrunden till och de tillämpliga bestämmelserna i detta mål anges i förstainstansrättens dom av den 11 mars 1999 i mål T-141/94, Thyssen mot kommissionen (REG 1999, s. II-347).

- 2 Det framgår av punkt 12 b i beslutet att sökanden är den europeiska centralorganisationen för stålindustriföretag. Majoriteten av medlemmarna är företagsammanslutningar, men även vissa företag omfattas (som exempelvis British Steel). I artikel 2 i sökandens stadgar föreskrivs följande:

”Med beaktande av artiklarna 2 och 3 i fördraget om upprättandet av kol- och stålgemenskapen är syftet med Eurofer

- att främja samarbete mellan nationella sammanslutningar och mellan de europeiska stålindustriföretagen,
- att företräda medlemmarnas gemensamma intressen gentemot tredje man, särskilt gentemot Europeiska gemenskapernas kommission och andra internationella organisationer på de områden som är av intresse för stålindustrin.

Medlemmarna i Eurofer skall uppnå detta syfte genom

- att inrätta ett samrådsförfarande för att underlätta harmonisering av investeringsbeslut och en rationalisering av produktionen med beaktande av målsättningarna i artikel 46 i fördraget om upprättandet av EKSG,
- utbyte av information avseende samtliga frågor av gemensamt intresse, särskilt vad gäller produktion, marknaden och sysselsättningen.

...”

...

D — *Beslutet*

- 18 Beslutet kom sökanden till handa den 3 mars 1994 tillsammans med en skrivelse från Van Miert av den 28 februari 1994. Artiklarna 1—3 i beslutet har följande lydelse:

”*Artikel 1*

Följande företag har, i den utsträckning som anges i detta beslut, deltagit i de konkurrensbegränsande verksamheter som anges efter deras namn, som begränsar och snedvrider normal konkurrens på den gemensamma marknaden...

...

Artikel 2

Eurofer har överträtt artikel 65 i EKSG-fördraget genom att anordna ett utbyte av konfidentiell information i samband med de överträdelser som dess medlemmar har gjort sig skyldiga till och som anges i artikel 1.

Artikel 3

De företag och företagssammanslutningar som avses i artiklarna 1 och 2 skall omedelbart upphöra med de överträdelser som avses i nämnda artiklar, om så inte redan har skett. I det syftet skall företagen och företagssammanslutningarna avstå från att upprepa eller fortsätta med de handlingar eller det uppträdande som anges i artikel 1 eller i artikel 2 samt avstå från att vidta åtgärder med motsvarande verkan.”

- ¹⁹ För de överträdelser som anges i artikel 1, vilka skedde efter den 30 juni 1988 (efter den 31 december 1989² för Aristrain och Ensidesa), påfördes genom artikel 4 i beslutet fjorton företag böter. Sökanden anges bland beslutets mottagare, vilka anges i artikel 6 i beslutet.

...

² — Det datum som anges i den franska och den spanska versionen av beslutet. I den tyska och den engelska versionen anges den 31 december 1988.

Yrkandet om ogiltigförklaring av artikel 2 i beslutet

...

C — Huruvida sökanden hade fattat ett beslut

Kortfattad sammanfattning av sökandens argumentation

- 106 Sökanden har gjort gällande att den inte hade fattat något beslut i den mening som avses i artikel 65.1 i fördraget avseende utbyte av information, eller gett de berörda företagen någon rekommendation i det hänseendet.
- 107 Beslut i den mening som avses i denna artikel är, enligt sökanden, per definition beslut som fattats av behöriga organ, och för att en sammanslutning skall kunna fatta ett sådant beslut krävs att den enligt stadgarna har till uppgift att samordna sina medlemmars verksamhet (domstolens dom av den 27 januari 1987 i mål 45/85, Verband der Sachversicherer mot kommissionen, REG 1987, s. 405, punkt 31; svensk specialutgåva, volym 9, s. 9). Dessa beslut skall för övrigt vara bindande för sammanslutningens medlemmar (domstolens dom av den 29 oktober 1980 i de förenade målen 209/78—215/78 och 218/78, Van Landewyck mot kommissionen, REG 1980, s. 3125, punkterna 88, 89 och 91, svensk specialutgåva, volym 5, s. 345, och domen i det ovannämnda målet Verband der Sachversicherer mot kommissionen, punkt 30) eller i vart fall följas av dessa (domen i det ovannämnda målet Landewyck m.fl. mot kommissionen). Handlingar av den berörda sammanslutningen, dess organ eller underordnade instanser kan inte jämföras med ett beslut av en sammanslutning om dessa inte är bindande för medlemmarna. Ett sådant synsätt skulle medföra att förbudet mot konkurrensbegränsande samverkan blev ett förbud mot att ge rekommendationer.

- 108 Enligt sökanden anges inte i beslutet hur sökanden skulle ha kunnat fatta ett beslut av en sammanslutning som uppfyller dessa kriterier. Kommissionen ansåg nämligen att sökandens faktiska uppträdande utgjorde ett klart indicium för att det förelåg ett sådant beslut (punkt 281 i beslutet). De omständigheter som kommissionen har beaktat, nämligen att det fanns tabeller som spreds, det faktum att utbytet av information överensstämmer med syftet med sökandens verksamhet enligt stadgarna och att sökanden behöver medlemmarnas tillstånd för att kunna agera (se punkterna 143, 144 och 281 i beslutet), är enligt sökanden otillräckliga för att styrka att det förekom ett sådant beslut.

Förstainstansrättens bedömning

- 109 Inledningsvis erinrar förstainstansrätten om att enligt artikel 2 i beslutet och punkterna 317, 279 och 281 i detsamma anordnade sökanden det omtvistade utbytet av information på grundval av ett beslut som den fattat och åsidosatte därigenom artikel 65.1 i fördraget. Av detta följer att kommissionen anser att denna överträdelse skall tillskrivas sökanden.
- 110 Det skall även påpekas att flertalet av sökandens medlemmar är nationella sammanslutningar av europeiska stålföretag (se punkt 2 ovan) och sökanden är en "företagssammanslutning" i den mening som avses i artikel 65 i fördraget. Med hänsyn till syftet med denna bestämmelse skall begreppet företagssammanslutning nämligen tolkas som att det i förekommande fall även omfattar enheter som består av företagssammanslutningar, vilket kommissionen konstaterade i punkt 280 i beslutet.
- 111 Beträffande frågan huruvida sökanden har fattat ett beslut i den mening som avses i artikel 65.1 i fördraget skall det för det första anges att sökanden bland annat har till syfte att främja samarbete "mellan de europeiska stålföretagen" (artikel 2 första stycket första strecksatsen i stadgarna) och den skall uppnå dessa syften genom bland annat "utbyte av information avseende samtliga frågor av

gemensamt intresse, särskilt vad gäller produktion, marknaden och sysselsättningen” (artikel 2 andra stycket andra strecksatsen i stadgarna).

- 112 För det andra är det ostridigt att det var sökanden själv som samlade in, sammanställde och spred de statistiska uppgifterna i detta fall. I skrivelse av den 30 juli 1990 till stålbalckskommisionens ordförande och sekretariat, vilken nämns i punkt 44 i beslutet, har sökanden för övrigt uttryckligen gjort åtskillnad, vad beträffar utbytet av individuell information, mellan sin egen verksamhet (”vi har beslutat att tills vidare upphöra med spridandet av individuella sifferuppgifter”) och stålbalckskommisionens motsvarande verksamhet (”kan ni vara vänliga att avstå från allt utbyte eller liknande spridning inom er egen kommission”).
- 113 För det tredje kan det antas att sökandens personal inte kunde anordna det omtvistade utbytet av information utan tillstånd från behöriga organ på området eller åtminstone med uttryckligt eller underförstått samtycke från medlemmarna.
- 114 För det fjärde är det ostridigt att de företag som deltog i det omtvistade utbytet, särskilt genom att uppge individuella uppgifter, var anslutna antingen till sökanden eller till en av de sammanslutningar som var medlemmar i Eurofer (se punkt 281 i beslutet).
- 115 Mot bakgrund av detta anser förstainstansrätten att det var riktigt av kommissionen att i punkterna 281 och 282 i beslutet dra slutsatsen att det omtvistade utbytet av information inte kunde ha skett utan ett uttryckligt eller underförstått beslut från sökanden, vilken anordnade och skötte detta utbyte.

- 116 Vad beträffar sökandens argument, enligt vilket ett beslut i den mening som avses i artikel 65.1 i fördraget måste vara bindande för medlemmarna, är det tillräckligt att konstatera att en handling kan anses vara ett beslut av en företagssammanslutning utan att den nödvändigtvis är bindande för de berörda medlemmarna, om de medlemmar som omfattas av detta beslut åtminstone följer detta (se i analogi domstolens dom av den 8 november 1983 i de förenade målen 96/82—102/82, 104/82, 105/82, 108/82, 110/82, IAZ mot kommissionen, REG 1983, s. 3369, punkt 20, domarna i de ovannämnda målen Van Landewyck mot kommissionen, punkterna 88 och 89, och Verband der Sachversicherer mot kommissionen, punkterna 29—32). Detta påstående styrks i detta fall tillräckligt av den omständigheten att företagen kontinuerligt lämnade sina sifferuppgifter till sökanden och utan att motsätta sig mottog tabeller som upprättats av sökanden på grundval av samtliga uppgifter som den fått. Dessa faktiska omständigheter visar att sökanden åtminstone rekommenderade samtliga berörda företag att delta i utbytet av information och att dessa följde denna rekommendation.
- 117 Även om det skulle antas att sökandens verksamhet byggde på en uttrycklig eller underförstådd överenskommelse mellan medlemmarna, som syftade till att ge sökanden ansvar för att samla in och sprida de omtvistade statistiska uppgifterna, utan att sökandens organ fattat ett formellt beslut, skulle en sådan överenskommelse betecknas som beslut av företagssammanslutningar i den mening som avses i artikel 65.1 i fördraget, eftersom överenskommelsen i fråga oundvikligen har gjorts inom ramen för sammanslutningens verksamhet, vilken själv har ansvar för att samla in och sprida den omtvistade informationen i enlighet med syftet med dess verksamhet enligt stadgarna.
- 118 Mot denna bakgrund var det berättigat av kommissionen att dra slutsatsen att det förelåg ett beslut av en företagssammanslutning vilket medförde ansvar för sökanden.
- 119 Det skall tilläggas att de uppgifter som anges i beslutet har möjliggjort för sökanden att göra gällande sina rättigheter och för förstainstansrätten att pröva beslutet och utgör därför en tillräcklig motivering.

- 120 Av detta följer att talan inte kan vinna bifall med stöd av argumentet att sökanden inte hade fattat ett beslut.

D — Huruvida sammanslutningar inte omfattas av förbudet i artikel 65 i fördraget

Kortfattad sammanfattning av sökandens argumentation

- 121 Sökanden har gjort gällande att även om det i föreliggande fall skulle föreligga ett beslut av en företagsammanslutning kan inte en sådan sammanslutning själv överträda förbudet i artikel 65 i fördraget, till skillnad från de företag som är medlemmar i sammanslutningen.
- 122 Enligt sökanden överensstämmer detta påstående för det första med bestämmelserna i artikel 65.4 (avtals eller besluts ogiltighet) och 65.5 (möjlighet att fastställa böter och viten) i fördraget, vilka endast avser företag.
- 123 För det andra anser sökanden att endast företag, det vill säga ekonomiska enheter som handlar självständigt, har den handlingsfrihet som skyddas genom artikel 65 i fördraget. Den konkurrensbegränsande inverkan som ett beslut av en sammanslutning, vilket antagits i enlighet med gällande stadgar, kan medföra berör endast de företag som är medlemmar i sammanslutningen, eftersom de är bundna av detta beslut. I det fallet ger beslutet i fråga uttryck för samförstånd mellan åtminstone två företag, vilket krävs för att artikel 65 i fördraget skall kunna tillämpas. I sökandens stadgar ges emellertid sökandens organ inte någon befogenhet att genom beslut reglera de europeiska stålproducenternas uppträdande på marknaden. Flertalet av sökandens medlemmar är dessutom själva

företagssammanslutningar och de företag som är anslutna till dessa är inte bundna av sökandens beslut. Det är oväsentligt huruvida beslutet i fråga binder sammanslutningen själv.

- 124 För det tredje anser sökanden att endast företag kan uppfylla de subjektiva villkor som uppställs för förbudet mot konkurrensbegränsande samverkan.
- 125 Att det är omöjligt för en sammanslutning att överträda detta förbud bekräftas slutligen enligt sökanden av reglerna om tillstånd (artikel 65.2 i fördraget), vilka utgör en helhet tillsammans med förbudet (se artikel 65.4 andra stycket i fördraget och, beträffande EEG-fördraget, domstolens dom av den 6 april 1962 i mål 13/61, De Geus en Uidenbogerd, REG 1962, s. 89; svensk specialutgåva, volym 1, s. 121). Ett sådant tillstånd kan endast beviljas företag, vilket framgår av uttrycket "de berörda företagen" i artikel 65.2 c i fördraget och av den omständigheten att ett eventuellt tillstånd avser företagens uppträdande på marknaden (specialisering, överenskommelser om gemensamma inköp och försäljningar).
- 126 Sökanden anser att påståendet varken motsägs av artikel 48 i fördraget, som i huvudsak är av rent förtydligande karaktär och inte medför något förbud, eller av domstolens rättspraxis. Vad gäller sistnämnda fråga har sökanden särskilt gjort gällande att domstolens dom av den 19 mars 1964 i mål 67/63, Sorema mot Höga myndigheten (REG 1964, s. 293, 317), avser ett annat fall än det som är i fråga i detta mål.

Förstainstansrättens bedömning

- 127 I artikel 65.1 i fördraget förbjuds "[ö]verenskommelser mellan företag, beslut av företagssammanslutningar och samordnade förfaranden, som är ägnade att inom

den gemensamma marknaden, direkt eller indirekt, förhindra, inskränka eller snedvrیدا den normala konkurrensen”.

128 I artikel 65.4 i fördraget föreskrivs följande:

”Överenskommelser och beslut som är förbjudna med stöd av denna artikels första punkt skall sakna rättsverkan och kan inte åberopas inför någon domstol i medlemsstaterna.

Kommissionen skall, om inte annat följer av rätten att överklaga till domstolen, ensam vara behörig att avgöra om nämnda överenskommelser eller beslut står i överensstämmelse med bestämmelserna i denna artikel.”

129 I artikel 65.5 i fördraget stadgas följande: ”Kommissionen får fastställa böter och viten för företag, som träffat en ogiltig överenskommelse... tillämpat eller sökt tillämpa en ogiltig överenskommelse eller ett ogiltigt beslut... eller som tillämpar förfaranden som strider mot bestämmelserna i punkt 1...”.

130 Enligt artikel 65.5 i fördraget kan visserligen en företagssammanslutning inte påföras böter eller vite, men det finns inte något i ordalydelsen i artikel 65.1 som hindrar att den sammanslutning som fattat beslutet, som är ägnat att förhindra, inskränka eller snedvrیدا den normala konkurrensen, omfattas av förbudet i denna bestämmelse.

131 Denna tolkning bekräftas av både artikel 65.4 i fördraget, där det även hänvisas till sådana beslut, och domen i det ovannämnda målet Sorema mot Höga

myndigheten, där domstolen fastslog att artikel 65.1 i fördraget även är tillämplig på sammanslutningar, i den mån sammanslutningarnas egen verksamhet eller de anslutna företagens verksamhet syftar till det resultat som avses i denna bestämmelse (REG 1964, s. 317). Enligt domstolen bekräftas detta även av artikel 48 i fördraget, vilken ger sammanslutningar möjlighet att utöva varje slag av verksamhet som inte strider mot bestämmelserna i fördraget.

- 132 I motsats till vad sökanden har hävdad framgår det även av domen i det ovannämnda målet Sorema mot Höga myndigheten att en företagssammanslutning i den mening som avses i artikel 65.1 i fördraget kan vara mottagare av ett beslut om tillstånd för en överenskommelse enligt artikel 65.2 i fördraget (se REG 1964, s. 317—322).
- 133 Talan kan därför inte vinna bifall med stöd av sökandens argument, enligt vilket en företagssammanslutning i den mening som avses i artikel 65.1 i fördraget inte kan överträda förbudet i denna bestämmelse.

E — Huruvida kommissionen hade befogenhet att anta ett beslut om att det förelåg en överträdelse som skulle tillskrivas sökanden

Kortfattad sammanfattning av sökandens argumentation

- 134 Sökanden anser att artikel 65 i fördraget inte ger kommissionen befogenhet att anta ett beslut som fastställer en överträdelse som sökanden hålls ansvarig för. Varken i punkt 4 eller punkt 5 i denna bestämmelse föreskrivs en sådan befogenhet.

- 135 Enligt sökanden avser artikel 65.4 i fördraget endast kommissionens behörighet att indirekt fastställa överträdelser i mål som är anhängiga vid medlemsstaternas domstolar. Däremot ger inte artikel 65.4 kommissionen en generell behörighet att anta beslut om att fastställa överträdelser. De rättsliga följder som föreskrivs i denna bestämmelse, nämligen att konkurrensbegränsande överenskommelser och beslut är ogiltiga och inte kan åberopas vid domstol, gäller inte sammanslutningarna utan endast parterna till dessa överenskommelser eller beslut, det vill säga företagen.
- 136 Enligt sökanden ger artikel 65.5 i fördraget kommissionen endast befogenhet att fastställa böter och viten. Artikeln ger inte kommissionen möjlighet att anta beslut för att fastställa överträdelser av punkt 1 i denna artikel. Denna befogenhet omfattar visserligen att utfärda ålägganden att upphöra med eller avstå från överträdelser och, om ett sådant åläggande utfärdas, indirekt fastställa överträdelser i fråga. Denna befogenhet gäller dock endast gentemot företag i den mening som avses i artikel 80 i fördraget.

Förstainstansrättens bedömning

- 137 Det framgår av artikel 65.4 andra stycket i fördraget att kommissionen, om inte annat följer av rätten att överklaga till domstolen, ensam skall vara behörig att avgöra om överenskommelser eller beslut av företagssammanslutningar som avses i denna bestämmelse står i överensstämmelse med artikel 65.1 i fördraget.
- 138 Förstainstansrätten anser att artikel 65.4 i fördraget inte kan tolkas så att den endast är indirekt tillämplig i mål vid nationell domstol, vilket sökanden har hävdat. Av detta följer att denna bestämmelse i detta fall utgör en tillräcklig rättslig grund för att fastställa den överträdelse som avses i artikel 2 i beslutet.

- 139 Talan kan således inte vinna bifall med stöd av sökandens argument, enligt vilket kommissionen inte hade befogenhet att anta artikel 2 i beslutet.

F — De grunder och argument som avser den konkurrensbegränsande karaktären hos det system som sökanden har kritiserats för

Kortfattad sammanfattning av parternas argument

- 140 Sökanden har först gjort gällande att motiveringsskyldigheten i artikel 15.1 i fördraget har åsidosatts genom artikel 2 i beslutet, eftersom konstaterandet att det förelåg ett samband mellan det uppträdande som sökanden har kritiserats för och medlemmarnas överträdelse som anges i artikel 1 i beslutet förutsätter att sökanden deltog i dessa överträdelser. Det finns emellertid inte något stöd för detta påstående i beslutets motivering.
- 141 Sökanden har vidare hävdats att sökanden under det administrativa förfarandet inte gavs möjlighet att yttra sig avseende stålbalckskommissionens verksamhet (med undantag av "Traverso-metoden"), trots att denna verksamhet enligt artikel 2 i beslutet hade samband med den överträdelse som åberopades mot sökanden. Kommissionen har därför åsidosatt sökandens rätt till försvar.
- 142 Sökanden anser dessutom att det var felaktigt av kommissionen att i punkt 317 i beslutet anse att en sammanslutning kan överträda artikel 65.1 i fördraget genom att delta i en överträdelse som begås av tredje man, det vill säga sökandens medlemmar.

- 143 Därefter har sökanden framfört en rad argument, enligt vilka det utbyte av information som sökanden har kritiserats för varken hade till syfte eller till resultat att inskränka den normala konkurrensen i den mening som avses i artikel 65.1 i fördraget.
- 144 I det avseendet har sökanden först gjort gällande att de handlingar som den har kritiserats för inte hade till *syfte* att inskränka konkurrensen och följaktligen inte var "ägnade" att medföra en sådan inskränkning. Vid tillämpningen av artikel 65 i fördraget är det inte tillräckligt att en liknande inskränkning i förekommande fall tycks följa som ett *resultat* av det påtalade uppträdandet (se punkt 283 i beslutet) eller att uppträdandet är av sådan *karaktär* att det kan medföra ett sådant resultat (se punkt 281 i beslutet). Verbet "tendre à" i det franska språket, som är det enda giltiga språket i EKSG-fördraget, hänvisar till avsikten med det omtvistade uppträdandet, precis som uttrycket "abzielen" i den tyska översättningen av detta fördrag.
- 145 Sökanden anser att syftet med det påstådda beslutet, som är att öka insynen på marknaden genom utbyte av information, inte kan anses vara konkurrensbegränsande.
- 146 Enligt sökanden medförde under alla omständigheter utbytet av uppgifter rörande leveranser inte någon begränsning av konkurrensen.
- 147 Enligt den rimligaste tolkningen av beslutet konstaterade kommissionen att det förelåg en begränsning, på grund av att den ansåg att systemet för utbyte av information möjliggjorde eller underlättade en senare samordning av företagens ekonomiska uppträdande genom prisfastställelse och uppdelning av marknader. Sökanden anser att detta resonemang inte är tillräckligt för att systemet skall kvalificeras som konkurrensbegränsande. Enligt sökanden borde kommissionen snarare ha styrkt att systemet i sig begränsade de deltagande företagens frihet att agera självständigt.

- 148 Även om beslutet skulle tolkas som att utbytet av information utgör en självständig överträdelse, och inte en förberedande åtgärd för en sådan överträdelse, anser sökanden att det inte heller är möjligt att dra slutsatsen att det förelåg en begränsning av konkurrensen. De berörda företagens handlingsfrihet påverkades varken av mottagandet av uppgifterna i fråga eller av att uppgifterna lämnades ut.
- 149 De uppgifter som de deltagande företagen *mottog* gjorde enligt sökanden det inte möjligt för dessa att få reda på konkurrenternas framtida uppträdanden, eftersom det rörde sig om historiska uppgifter avseende tidigare leveranser, som skett för att utföra transaktioner som överenskommits åtminstone tre och en halv månad (i de flesta fall sex månader, i vissa fall sju månader eller mer) före det att informationen spreds. Att känna till en konkurrents framtida uppträdande på marknaden utgör under alla omständigheter inte i sig en begränsning av konkurrensen, utan tvärtom en omständighet som främjar konkurrensen, eftersom det underlättar den berörda partens val av inriktning.
- 150 Skyldigheten att *lämna ut* vissa uppgifter kan visserligen begränsa de berörda aktörernas handlingsfrihet genom att frånta dem fördelarna av eventuella konkurrensfrämjande initiativ, men det utbyte som sökanden har kritiserats för medförde dock inte ett sådant resultat, enligt sökanden. De historiska uppgifterna innehåller inga upplysningar om de olika transaktionerna, kunderna, priserna, affärsvillkoren eller andra detaljer. Uppgifterna avsåg minst åtta grupper av produkter samlade under beteckningen "stålbalkar". Dessa grupper omfattade ett stort antal profilartiklar och storlekar. Enligt sökanden är produkterna i de olika grupperna inte utbytbara. Mot denna bakgrund är det enligt sökanden felaktigt att hävda att spridandet av denna information har gjort det möjligt för vart och ett av företagen att få reda på konkurrenternas uppträdande på enskilda marknader (punkt 283 i beslutet).
- 151 Under alla omständigheter har varje företag automatiskt fått kännedom om de väsentliga parametrarna för sina konkurrenters framtida transaktioner tack vare offentliggörandet av prislistor och försäljningsvillkor, vilket föreskrivs i artikel 60 i fördraget, och konkurrensen på EKSG-marknaderna avser i grund och botten prislistorna. Sökanden har av detta dragit slutsatsen att det omtvistade utbytet inte kunde begränsa den konkurrens som inrättats genom fördragets regler.

- 152 Vad beträffar de berörda marknadernas särprägel har sökanden gjort gällande att stålbalksbranschen inte har en oligopolistisk struktur, eftersom det finns mer än sexton producenter i gemenskapen och marknaderna i stor utsträckning påverkas av import från tredje land. Tillverkarna är långt ifrån solidariska, utan det förekommer stor rivalitet. Sökanden har betonat att hemlig konkurrens mellan tillverkare är förbjuden genom reglerna i artikel 60 i fördraget. Artikel 65 i fördraget skyddar endast lagenlig konkurrens, och det utgör inte en överträdelse av denna artikel att hindra förbjuden (hemlig) konkurrens.
- 153 Enligt sökanden är det även oväsentligt huruvida dessa uppgifter skall kvalificeras som "affärshemligheter" (punkt 238 i beslutet) eller ej. Enligt sökanden kan sådana hemligheter lagenligt avslöjas med det berörda företags medgivande.
- 154 Sökanden uppgav slutligen vid sammanträdet att den vid den aktuella tidpunkten själv spred ut två olika slags statistik, nämligen dels statistik fördelad per företag från början av krissystemet, dels statistik från påskyndade undersökningar som sammanslagits beträffande de deltagande företagen.
- 155 Sökanden har gjort gällande att det inte av punkterna 143—146 och 283 i beslutet tydligt framgår vilket slags statistik som avses. Kommissionen har i beslutet hänvisat till sifferuppgifter som översändes två månader efter referenskvartalet (punkt 145), vilket överensstämmer med antagandet att det rör sig om statistik fördelad per företag. Kommissionen har dock även erinrat om uttrycket "fast bookings" (punkt 143), vilket överensstämmer med antagandet att det rör sig om sammanslagen statistik från påskyndade undersökningar. I sitt svar av den 23 februari 1998 på förstainstansrättens frågor underströk kommissionen på samma sätt att företagets intresse av snabbhet tillgodosågs genom statistiken, trots att, enligt sökanden, informationen i statistiken fördelad per företag även fanns tillgänglig (och ibland snabbare) inom ramen för övervakningssystemet och Walzstahl-Vereinigungs system som beskrevs i punkterna 39—60 i beslutet. Dessa omständigheter talar för att kommissionen i beslutet avsåg den samman-

slagna statistiken från påskyndade undersökningar. Utbytet av sådan sammanlagren statistik strider dock inte mot artikel 65 i fördraget och kan inte ha underlättat övriga överträdelsen som avses i beslutet.

- 156 Enligt kommissionen är uttrycket "samband" som använts i artikel 2 i beslutet inte betecknande för att sökanden deltog i företagens uppträdande som avses i artikel 1. Ordalydelsen och systematiken i de avsnitt som avser sökandens överträdelse (punkterna 143—146 och 279—283) visar tydligt att kommissionen tvärtom ansåg att den utgjorde en självständig överträdelse.
- 157 I själva verket avser uttrycket "samband", för det första, överensstämmelsen mellan de överträdelsen som begicks på ömse sidor, enligt kommissionen. Den statistik som sökanden upprättade avsåg samma produkt (stålbalkar), i stort sett samma företag, samma beräkningsperiod och samma sätt att insamla uppgifter (tabeller över order och leveranser) som den information som utbyttes inom stålbalckommissionen (se ovannämnda avsnitt i beslutet). De två systemen för utbyte av information hade dessutom samma resultat (se punkt 283 i beslutet) och samma syfte, nämligen att möjliggöra för företagen att behålla sina traditionella handelsflöden och övervaka genomförandet av avtalen om prisfastställelse och uppdelning av marknader (vad gäller sistnämnda fråga, se den interna anteckningen som nämns i punkt 59 i beslutet).
- 158 Kommissionen anser för det andra att de uppgifter som sökanden lämnade ut kompletterade de uppgifter som delades ut inom stålbalckommissionen (vilket sökanden och de inblandade företagen var medvetna om, se punkt 273 i meddelandet om anmärkningar) och bidrog till de överträdelsen som medlemmarna gjorde sig skyldiga till.
- 159 Under alla omständigheter anser kommissionen att den hade rätt att censurera utbytet av information som sökanden anordnade, oavsett sambandet med de

överträdelser som företagen begått inom stålbalkskommissionen, eftersom stålbalksmarknaden är en oligopolistisk marknad med homogena produkter.

- 160 I det avseendet har kommissionen särskilt åberopat förklaringarna i punkterna 272—284 och 470—474 i meddelandet om anmärkningar. Särskilt enligt punkt 474 i meddelandet möjliggjorde det utbyte av information som sökanden anordnade att vart och ett av företagen kunde "få reda på konkurrenternas tidigare eller nuvarande uppträdande på enskilda marknader och införde ett system baserat på solidaritet och ömsesidig påverkan som medförde samordning av deras näringsverksamhet". Enligt kommissionen är det denna samordning som företagen kritiserats för i artikel 1 i beslutet. Det samband som anges i artikel 2 i beslutet utgör följaktligen inte någon ny omständighet som sökanden inte har kunnat ta ställning till.
- 161 Vad särskilt beträffar den konkurrensbegränsande karaktären hos det omtvistade utbytet av information, har kommissionen angett att uppgifterna i fråga lämnades ut två månader efter det att referenskvartalet upphört. Den omständigheten att företagen hade tillgång till sådana uppgifter, vilka inte kan anses vara enbart historiska, gjorde det möjligt för dessa att få kännedom om konkurrenternas uppträdande på gemenskapsmarknaderna. En sådan ökad insyn kan visserligen i princip öka konkurrensen, men det förhåller sig annorlunda när det rör sig om en oligopolistisk marknad, såsom stålbalksmarknaden. I det fallet förstärker ökad insyn växelverkan och solidariteten mellan företagen och minskar konkurrensen. Diskussionerna inom stålbalkskommissionen hade i detta fall till syfte att bibehålla föreliggande handelsflöden och förhindra konkurrenter att ta sig in på de olika företagens nationella marknader. Eftersom företagen kände till konkurrenternas uppträdande kunde de besluta att dessa skulle anmodas att ändra sitt beteende.
- 162 Enligt kommissionen var det dessutom endast de deltagande producenterna som drog fördel av det påtalade utbytet av information, samtidigt som kunderna framtogs möjligheten att dra fördel av den hemliga konkurrens som normalt kvarstår även på marknader med oligopolistisk struktur. Artikel 60 i fördraget inverkar inte på detta resonemang. Det offentliggörande av prislistor som krävs

enligt denna artikel medför att inte bara konkurrenterna underrättas, utan även konsumenterna, till skillnad från det utbyte av uppgifter som sökanden har kritiserats för, vilket endast gynnade konkurrenterna.

- 163 Som svar på en fråga från förstainstansrätten har kommissionen uppgett att det omtvistade utbytet hade till syfte att underlätta genomförandet av avtalen om prisfastställelse och uppdelning av marknader och således att begå de överträdelser som anges under rubriken b och andra rubriker i artikel 1. Att företagen använde de uppgifter som sökanden tillhandahöll möjliggjorde dessa överträdelser. Med hänsyn till detta uppträdande och i enlighet med de förklaringar som gavs i punkt 283 i beslutet, ger artikel 2 i beslutet uttryck för tanken att sökanden har ett eget ansvar i förhållande till de överträdelser som de berörda företagen själva är ansvariga för enligt artikel 1.
- 164 Vid sammanträdet framhöll kommissionen — vad gäller artikel 2 i beslutet — ännu en gång det funktionella sambandet mellan utbytet och Traverso-metoden. Detta samband framhålls i punkterna 72 och 74 i beslutet.

Förstainstansrättens bedömning

1. Den statistik som avses i beslutet

- 165 Det framgår av förstainstansrättens utredning att sökanden vid den aktuella tidpunkten spred två olika slag av statistik. Såsom framgår av punkt 144 och bilaga II till beslutet spred sökanden sammanslagna sifferuppgifter avseende order samt sifferuppgifter avseende leveranser, fördelade per företag och uppdelade på medlemsstaternas marknader. Enligt punkt 145 i beslutet delades

statistik om leveranser ut till de deltagande företagen senast ungefär två månader efter det aktuella kvartalets eller den aktuella månadens slut. Det har för övrigt angetts att detta utbyte har pågått sedan åtminstone år 1986.

- 166 Sökanden upprättade vidare i januari 1989 ett system för att snabbt utbyta information, inom ramen för vilket de sammanslagna månatliga sifferuppgifterna avseende order och leveranser för de olika nationella marknaderna lämnades ut till de företag som uppgett siffrorna. Kommissionen fick kännedom om detta system för snabbstatistik vid ett möte den 21 mars 1989, och de snabbuppgifter som resulterade av detta system har därefter regelbundet översänts till kommissionen inom ramen för det övervakningssystem som upprättades genom ovannämnda beslut nr 2448/88 och utarbetandet av de program med prognoser som avses i artikel 46 i fördraget.
- 167 I motsats till vad sökanden har hävdad framgår det emellertid tydligt vid en jämförelse av punkterna 143—145 och 283 i beslutet att de uppgifter som sökanden har kritiserats för att ha spridit är uppgifterna avseende leveranser fördelade per företag och per nationell marknad, vilket även bekräftas av de handlingar som nämns i bilaga II till beslutet. Även om användningen av benämningen "fast bookings" i punkt 143 i beslutet orsakar förvirring innebär det att i beslutet avses inte systemet med sammanlagd statistik avseende order och leveranser från de påskyndade undersökningarna, vilket infördes år 1989 enligt kommissionen, utan utbytet av statistik avseende leveranser fördelade per företag, vilket infördes år 1986.
- 168 Talan kan således inte vinna bifall med stöd av sökandens argument avseende att det föreligger en motsägelse i de faktiska omständigheter som fastslogs i beslutet.

2. Tolkningen av artikel 2 i beslutet

169 För att bedöma sökandens övriga argument skall förstainstansrätten först pröva frågan huruvida sökanden genom artikel 2 i beslutet kritiseras för en självständig överträdelse av artikel 65.1 i fördraget eller om sökandens handlande tvärtom utgör en överträdelse på grund av sambandet med de överträdelser som begåtts av de stålvalsproducerande företagen som anges i artikel 1 i beslutet.

170 Artikel 2 i beslutet har följande lydelse:

”Eurofer har överträtt artikel 65 i EKSG-fördraget genom att anordna ett utbyte av konfidentiell information i samband med de överträdelser som dess medlemmar har gjort sig skyldiga till och som anges i artikel 1.”

171 Enligt fast rättspraxis skall de bindande delarna i ett beslut tolkas mot bakgrund av beslutets motivering (se exempelvis domstolens dom av den 15 maj 1997 i mål C-355/95 P, TWD mot kommissionen, REG 1997, s. I-2549, punkt 21).

172 Punkt 283 i beslutet har emellertid följande lydelse:

”Spridandet av uppgifter genom Eurofer hade samma skadliga följder för konkurrensen som de system för utbyte av information som anges ovan (punkterna 263—272). Eurofer gav medlemmarna (direkt eller indirekt) information om leveranser som utförts av konkurrenterna. Spridandet av dessa uppgifter, som normalt anses vara affärshemligheter, gjorde det möjligt för vart och ett av företagen att få reda på konkurrenternas uppträdande på enskilda marknader. Detta utbyte av information medförde att konkurrensens normala

risker ersattes med ett praktiskt samarbete och medförde konkurrensvillkor som inte motsvarar de normala villkoren på marknaden. Ett sådant uppträdande strider mot artikel 65.1 i EKSG-fördraget.”

173 Det framgår tydligt av punkt 283 i beslutet att den omständigheten att sökanden lämnade ut de omtvistade uppgifterna enligt kommissionen utgör en självständig överträdelse av artikel 65.1 i fördraget, oberoende av vilket samband detta utbyte av information skulle kunna ha med de övriga överträdelser som de deltagande företagen har kritiserats för.

174 Denna tolkning överensstämmer även med punkt 474 i meddelandet om anmärkningar, där kommissionen uttryckte sig i följande ordalag:

”Spridandet av uppgifter genom Eurofer hade samma skadliga följder för konkurrensen som de system för utbyte av information som anges ovan (se punkterna 435—456). Eurofer gav medlemmarna (direkt eller indirekt) information om registrerade order och leveranser som utförts av konkurrenterna. Spridandet av dessa uppgifter, som normalt anses vara affärshemligheter, gjorde det möjligt för vart och ett av företagen att få reda på konkurrenternas tidigare eller nuvarande uppträdande på enskilda marknader, och införde ett system baserat på solidaritet och ömsesidig påverkan som medförde samordning av deras näringsverksamhet. Detta utbyte av information medförde att konkurrensens normala risker ersattes med ett praktiskt samarbete och medförde konkurrensvillkor som inte motsvarar de normala villkoren på marknaden. Ett sådant agerande strider mot artikel 65.1 i EKSG-fördraget.”

175 Av detta följer dels att kommissionen hela tiden har ansett att det utbyte av information som sökanden har kritiserats för utgör en självständig överträdelse av artikel 65.1 i fördraget, dels att sökanden under det administrativa förfarandet hade möjlighet att framföra sin åsikt i denna fråga.

- 176 Vad beträffar betydelsen av orden ”i samband med de överträdelse som dess medlemmar har gjort sig skyldiga till och som anges i artikel 1”, framgår det av själva ordalydelsen att denna mening inte kan tolkas som att frågan huruvida sökandens spridning av den omtvistade informationen utgör en överträdelse helt och hållet beror på ett påstått samband mellan detta utbyte och övriga överträdelse som medlemmarna har gjort sig skyldiga till och som anges i artikel 1 i beslutet. En sådan tolkning står för övrigt i strid med punkt 283 i beslutet.
- 177 Det skall dock påpekas att i punkt 317 andra stycket i beslutet anges följande:
- ”I detta fall bidrog Eurofer till att medlemmarna kunde överträda artikel 65 i EKSG-fördraget genom att Eurofer anordnade utbytet av viss nödvändig, konfidentiell information. Med tanke på att medlemmarna redan har påförts böter för dessa överträdelse, inbegripet utbytet av konfidentiell information avseende prisfastställelse och uppdelning av marknader, anser kommissionen att det inte är nödvändigt att påföra dem ytterligare bötesbelopp för sammanslutningens uppträdande.”
- 178 Även om avfattningen av artikel 2 i beslutet inte är föredömligt klar drar förstainstansrätten följande slutsatser av denna bestämmelse, tolkad mot bakgrund av beslutets motivering: a) Utbytet av konfidentiell information genom Eurofer utgör i sig en överträdelse av artikel 65.1 i fördraget, och b) det föreligger ett samband mellan utbytet av information och de övriga överträdelse som anges i artikel 1 i beslutet.
- 179 Mot bakgrund av dessa förtydliganden kan sökandens argument, enligt vilket kommissionen endast har kritiserat sökanden för att ha deltagit i överträdelse som tredje man gjort sig skyldig till, inte godtas. Som förstainstansrätten just har fastslagit kritiseras nämligen sökanden genom beslutet för en självständig överträdelse av artikel 65.1 i fördraget, som sökanden gjort sig skyldig till genom att anordna det omtvistade utbytet av information.

180 Av det ovan anförda följer att lagenligheten av artikel 2 i beslutet beror på huruvida det utbyte av information som sökanden anordnade i sig utgör en självständig överträdelse av artikel 65.1 i fördraget, och huruvida det förelåg ett samband mellan utbytet av information och de övriga överträdelser som anges i artikel 1 i beslutet. Förstainstansrätten skall pröva dessa två frågor i tur och ordning.

3. Huruvida det utbyte av information som sökanden anordnade utgör en självständig överträdelse av artikel 65.1 i fördraget

181 I sitt yttrande 1/61 av den 13 december 1961 (REG 1961, s. 505) underströk domstolen att syftet med artikel 4 d i fördraget är att hindra företagen från att genom restriktiva förfaranden skaffa sig en ställning som gör det möjligt för dem att uppdelade eller exploatera marknader. Enligt domstolen är detta förbud, som genomförts genom artikel 65.1 i fördraget, strikt och kännetecknar det system som införts genom fördraget (REG 1961, s. 519). I dom av den 15 juli 1964 i mål 66/63, Nederländerna mot Höga myndigheten, REG 1964, s. 1047, 1076 och 1077) fastslog domstolen för övrigt att den konkurrens som fördraget åsyftar är resultatet av marknadskrafter och strategier hos oberoende och motsatta ekonomiska enheter.

182 I detta fall är det ostridigt att sökanden, efter det att krisperioden upphörde den 30 juni 1988, fortsatte att anordna och sköta ett system för utbyte av information, vilket upprättades senast år 1986 inom ramen för det då gällande systemet med I-kvoter och i-kvoter (se punkt 7 ovan). Enligt detta system delade sökanden ut statistik till de stålbalmsproducerande företagen över de leveranser som konkurrenterna utfört på de huvudsakliga marknaderna i gemenskapen, fördelad per företag och per medlemsstat. Denna statistik delades ut ungefär två månader efter det aktuella kvartalets eller den aktuella månadens slut.

183 Enligt punkt 283 i beslutet stred detta utbyte av information mot artikel 65.1 i fördraget, eftersom "spridandet av dessa uppgifter, som normalt anses vara affärshemligheter, gjorde det möjligt för vart och ett av företagen att få reda på

konkurrenternas uppträdande på enskilda marknader. Detta utbyte av information medförde att konkurrensens normala risker ersattes med ett praktiskt samarbete och medförde konkurrensvillkor som inte motsvarar de normala villkoren på marknaden. Ett sådant uppträdande strider mot artikel 65.1 i EKSG-fördraget”.

184 Kommissionen anser även att det utbyte av information som sökanden anordnade hade samma skadliga följder för konkurrensen som det utbyte av information som anordnades av stålbalckskommisionen, vilket anges i punkterna 263—272 i beslutet. Inom ramen för sistnämnda utbyte av information utbytte de deltagande företagen statistik avseende order och leveranser, som också var fördelad per företag och per nationell marknad, vilken diskuterades inom stålbalckskommisionen (se punkterna 39—46 i beslutet). Inom ramen för detta så kallade övervakningssystem lämnades varje vecka ut färskasifferuppgifter avseende order, och sifferuppgifter avseende leveranser delades ut mindre än tre månader efter det aktuella kvartalets slut (punkt 267 i beslutet).

185 Till skillnad från den övervakning som anordnades av stålbalckskommisionen avsåg det utbyte av information som sökanden anordnade visserligen inte statistik avseende order fördelad per företag och per land, utan endast statistik avseende leveranser fördelad per företag och per land.

186 Förstainstansrätten påpekar emellertid att statistik avseende de aktuella leveranserna normalt anses vara strikt konfidentiell, vilket kommissionen fastslog i punkt 283 i beslutet. I motsats till vad sökanden har hävdats anser förstainstansrätten att sådana uppgifter, vilka avslöjar deltagarnas färskas marknadsandelar och inte är allmänt tillgängliga, till sin karaktär är konfidentiella uppgifter.

- 187 Vidare var det omtvistade utbytet av information begränsat till de producenter som anslutit sig, och uteslöt konsumenter och övriga konkurrenter.
- 188 För övrigt avsåg det omtvistade utbytet homogena produkter (se punkt 269 i beslutet), så att konkurrensen på grund av produkternas karaktär endast spelade en begränsad roll. Det finns inte någon uppgift bland handlingarna i målet som leder till slutsatsen att det, vilket sökanden har antytt, krävs mer exakt information om produkternas karaktär eller om kunderna för att tillgodose deltagarnas intresse av att känna till konkurrenternas ställning på marknaden.
- 189 Förstainstansrätten konstaterar därefter att år 1989 tillgodosåg nio av de företag som deltog i det omtvistade utbytet av information (nämligen TradeARBED, Peine-Salzgitter, Thyssen, Unimétal, Cockerill-Sambre, Ferdofin, Ensidesa, Saarstahl och British Steel) ungefär 60 procent av den beräknade konsumtionen (punkt 19 i beslutet). När marknaden har en sådan struktur, vilken, i motsats till vad sökanden har hävdad, är av oligopolistisk karaktär och vilken i sig kan minska konkurrensen, är det ännu mer nödvändigt att skydda företagens självständighet att fatta beslut samt den övriga konkurrensen.
- 190 I förevarande fall har den omtvistade informationen särskilt möjliggjort för de deltagande företagen att mycket exakt få reda på konkurrenternas marknadsandelar och i synnerhet i vilken mån de enskilda konkurrenterna utförde leveranser utanför sin "traditionella marknad".
- 191 Den omständigheten att det omtvistade systemet infördes senast år 1986, inom ramen för det kvotssystem som sökanden skötte vid denna tidpunkt, tyder på att systemet till en början hade till syfte att övervaka att de kvoter som vart och ett av de deltagande företagen hade tilldelats iakttoogs, mot bakgrund av att kommissionen förde en stabilitetspolitik med "traditionella flöden" (se punkt 7 ovan).

Det faktum att det omtvistade utbytet fortsatte efter det att kvotssystemet upphörde den 30 juni 1988 (se handlingarna nr 3482 och 3483) gjorde det möjligt för företagen att övervaka i vilken mån företagen fortsatte att iakttå de traditionella marknaderna, vilka utgjorde grunden för kvotssystemet. Ett sådant utbyte av information var till själva sin karaktär sådant att det syftade till att behålla avskärmade marknader med hänvisning till traditionella flöden.

192 Det omtvistade utbytet av information skedde vid en tidpunkt då det inom den berörda branschen fanns ett forum, nämligen stålbalkskommissionen, där de deltagande företagen regelbundet träffades för att bland annat diskutera de deltagande företagens växelverkan på de olika nationella marknaderna, vilket framgår av punkterna 49—60 i beslutet. Under dessa diskussioner hänvisade företagen regelbundet till tidigare sifferuppgifter (punkterna 51, 53, 57 och 58), genom att använda uttrycket "traditionella flöden" (punkt 57). Vid uppträdanden som ansågs orimliga framfördes hot (punkt 58) och vid flera tillfällen försökte de företag som kritiserats att förklara sitt uppträdande (punkterna 52 och 56).

193 Även om kommissionen inte särskilt har angett att de diskussioner som avsågs i punkterna 44—60 i beslutet ägde rum på grundval av såväl sifferuppgifter från den övervakning som stålbalkskommissionen anordnade som det utbyte av information som sökanden skötte, påpekar förstainstansrätten att exempelvis sifferuppgifterna avseende leveranser för de två första kvartalen år 1989, vilka sökanden lämnade ut (handlingar nr 3162 och 3163), är identiska med dem som anges för dessa två kvartal i den tabell som åberopades i punkt 55 i beslutet (handling nr 1864) och som Peine-Salzgitter skickade till British Steel i början av mars 1990. Tabellen innehåller ett handskrivet meddelande från Peine-Salzgitter med följande lydelse: "Enligt dessa sifferuppgifter befarar jag att British Steel plc inte har något till godo."

194 I motsats till vad sökanden har hävdade hade uppgifterna i fråga, som under alla omständigheter delades ut minst tre månader efter det aktuella kvartalet, tillräckligt nyhetsvärde för att de berörda företagen skulle kunna följa utvecklingen av konkurrenternas marknadsandelar och i förekommande fall reagera.

- 195 Av det ovan anförda följer att den information som företagen mottog inom ramen för det omtvistade systemet kunde påverka deras uppträdande på ett påtagligt sätt, på grund av såväl det faktum att varje företag visste att det övervakades på nära håll av sina konkurrenter, som av det faktum att företaget självt i förekommande fall kunde reagera på konkurrenternas uppträdande på grundval av uppgifterna om leveranser som var relativt färska.
- 196 Av detta följer att det omtvistade systemet för utbyte av information hade till syfte att förhindra, inskränka eller snedvrیدا den normala konkurrensen i den mening som avses i artikel 65.1 i fördraget, genom att de deltagande producenterna kunde ersätta konkurrensens normala risker med ett praktiskt inbördes samarbete.
- 197 Av detta följer även att det uppträdande som sökanden har kritiserats för inte omfattas av punkt II.1 i 1968 års meddelande, som enligt lydelsen inte är tillämplig på utbyte av information som minskar självständigheten i deltagarnas beslut eller som kan underlätta ett samordnat uppträdande på marknaden. För övrigt rör det sig i detta fall om utbyte av individuella uppgifter på en oligopolistisk marknad med homogena produkter, som syftade till att avskärma marknaderna genom hänvisning till traditionella handelsflöden.
- 198 I den utsträckning som sökanden har hänvisat till artikel 60 i fördraget för att motivera det omtvistade systemet, kan sökandens argumentation inte godtas. För det första är denna bestämmelse begränsad till prisområdet och avser inte information om de kvantiteter som släppts på marknaden. För det andra är offentliggörandet av priser, såsom föreskrivs i artikel 60.2 i fördraget, avsett att gynna bland annat konsumenterna (se i synnerhet domstolens dom av den 21 december 1954 i mål 1/54, Frankrike mot Höga myndigheten, REG 1954, s. 7, 23), medan de omtvistade systemen endast gynnade de deltagande företagen. På samma sätt är det enligt artikel 47 i fördraget, lika lite som enligt artikel 46 i fördraget, inte tillåtet för kommissionen att lämna ut upplysningar om företagens uppträdande i konkurrenshänseende på kvantitetsområdet som endast gynnar producenterna. Av samma skäl kan sökanden inte åberopa att det finns en allmän princip om öppenhet inneboende i EKSG-fördraget, eftersom det i förevarande mål rör sig om konfidentiella uppgifter, som i sig utgör affärshemligheter.

- 199 Vad beträffar argumentet att det var nödvändigt att utbyta information inom ramen för samarbetet med kommissionen, som baserats på artiklarna 5 och 46—48 i fördraget samt beslut nr 2448/88, skall det fastläs att det inte finns något i dessa bestämmelser som uttryckligen tillåter ett utbyte av information mellan företag på det sätt som skett i förevarande fall. Frågan huruvida ett sådant utbyte underförstått godkändes genom GD III:s uppträdande, kommer att bedömas i del G nedan.
- 200 Med detta förbehåll, och i synnerhet med beaktande av fördragets grundprincip att den konkurrens som åsyftas är resultatet av marknadskrafter och strategier hos oberoende och motsatta ekonomiska enheter (domen i det ovannämnda målet Nederländerna mot Höga myndigheten, REG 1964, s. 1076 och 1077), anser förstainstansrätten att kommissionen inte har gjort sig skyldig till en felaktig rättstillämpning genom att i punkt 271 i beslutet hänvisa till vissa beslut som den har antagit på området för EG-fördraget vid fall av oligopolistiska marknader. Vad i synnerhet beträffar beslut 92/157/EEG av den 17 februari 1992 om ett förfarande för tillämpning av artikel 85 i EEG-fördraget (IV/31.370 och 31.446 — UK Agricultural Tractor Registration Exchange) (EGT L 68, s. 19), skall det erinras om att såväl förstainstansrätten som domstolen fastställde att utbytet av information om marknaden på en starkt koncentrerad oligopolistisk marknad kan göra det möjligt för företagen att få kännedom om sina konkurrenters marknadsställning och kommersiella strategi och således på ett påtagligt sätt påverka den konkurrens som förekommer mellan de ekonomiska aktörerna (domen i det ovannämnda målet Deere mot kommissionen, punkt 51 och domstolens dom av den 28 maj 1998 i mål C-7/95 P, Deere mot kommissionen, REG 1998, s. I-3111, punkterna 88—90).
- 201 För övrigt anser förstainstansrätten att kommissionen i punkterna 279—283 i beslutet i tillräcklig utsträckning har motiverat sin ståndpunkt, att det omtvistade systemet stred mot den normala konkurrensen.
- 202 Av detta följer att sökandens argument avseende det omtvistade utbytet av information, såsom en självständig överträdelse av artikel 65.1 i fördraget, skall förkastas i sin helhet, med förbehåll för förstainstansrättens konstateranden i del G nedan.

4. Sambandet mellan det utbyte av information som sökanden anordnade och de överträdelser som anges i artikel 1 i beslutet

- 203 Förstainstansrätten har redan fastslagit att frågan huruvida det utbyte av information som sökanden anordnade utgör en överträdelse inte är beroende av det påstådda sambandet med de överträdelser som anges i artikel 1 i beslutet som medlemmarna gjorde sig skyldiga till, eftersom detta utbyte utgör en självständig överträdelse av artikel 65.1 i fördraget.
- 204 Förstainstansrätten vill dock även påpeka att det utbyte av information som sökanden anordnade skedde parallellt med utbytet av information avseende order och leveranser som anordnades genom stålbalkskommissionen och avsåg samma företag. Det omtvistade utbytet av information skedde även under den period som beaktades i artikel 1 i beslutet för de olika överträdelserna. Det är således ostridigt att detta utbyte skedde inom ramen för mer omfattande överträdelser, vilka anges i beslutet.
- 205 Mot denna bakgrund anser förstainstansrätten att orden ”i samband med de överträdelser som dess medlemmar har gjort sig skyldiga till och som anges i artikel 1” skall anses vara ett subsidiärt övervägande, och att kommissionen nöjde sig med att konstatera att det omtvistade utbytet av information som anordnades av sökanden utgjorde en del av mer omfattande överträdelser som mottagarna av beslutet kritiserades för, utan att sökanden kritiserades för att ha deltagit i de andra överträdelserna.
- 206 Med hänsyn till att detta konstaterande var subsidiärt var kommissionen inte skyldig att ge en ytterligare motivering.
- 207 Det är även utrett att sökanden, såsom mottagare av meddelandet om anmärkningar, under det administrativa förfarandet kunde göra gällande sin ståndpunkt avseende samtliga de faktiska omständigheterna kring det enda utbyte av information som sökanden har kritiserats för.

- 208 Talan kan således inte vinna bifall med stöd av sökandens argumentation, varigenom den har kritiserat kommissionen för att i artikel 2 i beslutet ha konstaterat att utbytet av konfidentiell information som sökanden anordnade hade samband med övriga överträdelser som anges i artikel 1.

...

Yrkandet om ogiltigförklaring av artikel 3 i beslutet

Kortfattad sammanfattning av sökandens argumentation

- 220 Sökanden har gjort gällande att skyldigheten i artikel 3 i beslutet att upphöra med överträdelser som anges i artikel 2, att avstå från att upprepa eller fortsätta med de handlingar som anges där och avstå från att vidta åtgärder med motsvarande verkan strider mot artikel 65.5 i fördraget. Denna bestämmelse, som är den enda tänkbara rättsliga grunden för ålägganden av detta slag, avser endast företaget och inte sammanslutningar.
- 221 Sökanden har dessutom gjort gällande att invändningen avseende bristande motivering, som sökanden har åberopat avseende artikel 2 i beslutet, även är tillämplig på artikel 3 i detsamma. Av artikel 3 framgår inte om förbudet, vad gäller sökanden, avser en verksamhet inom ramen för det system som sökanden själv anordnade, eller en verksamhet som har samband med stålbalkskommissionens verksamhet eller andra konkurrensbegränsningar som motsvarar dem som företaget kritiserats för i beslutet.

- 222 Sökanden anser dessutom att skyldigheten att avstå från att vidta ”åtgärder med motsvarande verkan” inte har en tillräcklig motivering. Eftersom det saknas en uttrycklig definition av vad som utgör en sådan åtgärd förbjuds genom artikel 3 i beslutet samtliga konkurrensbegränsningar. Själva syftet med ålägganden att upphöra med eller avstå från överträdelser, nämligen att konkretisera de berörda parternas skyldigheter, saknas därför.

Förstainstansrättens bedömning

- 223 Förstainstansrätten har redan fastslagit att en företagssammanslutning, såsom sökanden, kan överträda artikel 65.1 i fördraget och att kommissionen har rätt att fastställa en sådan överträdelse med stöd av artikel 65.4 i fördraget.
- 224 Genom att i artikel 3 i beslutet ålägga sökanden att upphöra med de uppträdanden som påtalades i artikel 2 och avhålla sig från att upprepa eller fortsätta med dessa uppträdanden har kommissionen endast angett konsekvenserna för sökandens framtida uppträdande av konstaterandet avseende rättsstridighet som anges i artikel 2 (se i det avseendet domstolens dom av den 31 mars 1993 i de förenade målen C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 och C-125/85—C-129/85, Ahlström Osakeyhtiö m.fl. mot kommissionen, REG 1993, s. I-1307, punkt 184; svensk specialutgåva, volym 14).
- 225 Vad beträffar räckvidden av artikel 3 i beslutet framgår det av förstainstansrättens konstateranden ovan att artikel 3 avsåg det utbyte av information som sökanden anordnade och som anges i punkterna 143—146 och 279—283 i beslutet.
- 226 Vad beträffar förbudet mot att ”vidta åtgärder med motsvarande verkan” är det av rent förtydligande karaktär, eftersom det syftar till att förhindra att företagen upprepar de uppträdanden som konstaterats vara rättsstridiga (förstainstansrättens dom av den 27 oktober 1994 i mål T-34/92, Fiatagri och New Holland Ford

mot kommissionen, REG 1994, s. II-905, punkt 39; svensk specialutgåva, volym 16). Under alla omständigheter har kommissionen rätt att ingripa mot eventuella efterföljande överträdelse med stöd av artikel 65 i fördraget (se domen i det ovannämnda målet Fiatagri och New Holland Ford mot kommissionen, punkt 39).

- 227 Förstainstansrätten anser för övrigt att detta åläggande är tillräckligt nogt angivet, eftersom det av punkterna 143—146 och 279—283 i beslutets motivering framgår de omständigheter som medförde att kommissionen ansåg de uppträdanden som anges i artikel 2 vara rättsstridiga (se domstolens dom av den 17 september 1985 i de förenade målen 25/84 och 26/84, Ford mot kommissionen, REG 1985, s. 2725, punkt 42, och domen i det ovannämnda målet Fiatagri och New Holland Ford mot kommissionen, punkt 39).
- 228 Talan kan således inte vinna bifall med stöd av yrkandet om ogiltigförklaring av artikel 3 i beslutet.

Rättegångskostnader

- 229 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att sökanden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökanden har tappat målet, skall kommissionens yrkande bifallas.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(andra avdelningen i utökad sammansättning)

följande dom:

- 1) **Talan ogillas.**

- 2) **Sökanden skall ersätta rättegångskostnaderna.**

Bellamy

Potocki

Pirrung

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 11 mars 1999.

H. Jung

Justitiesekreterare

C.W. Bellamy

Ordförande